

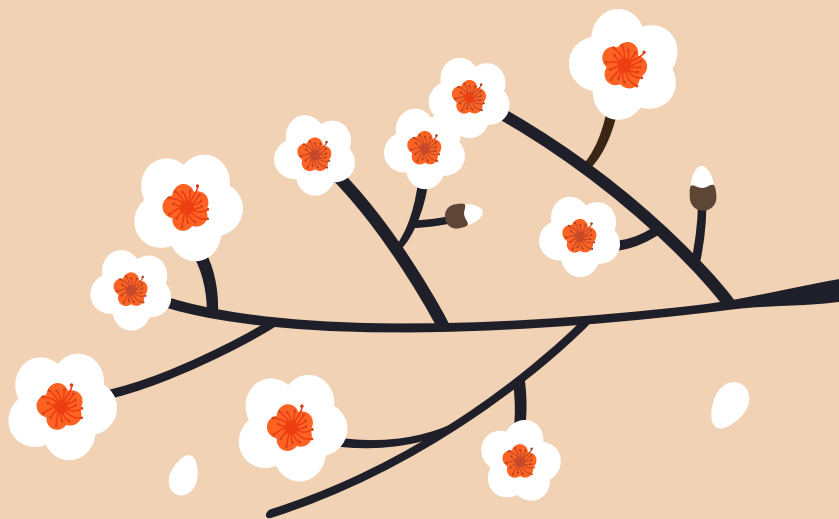
REBRENISTUL MODERN

Finem rebrenisticii aproape

COLEGIUL NATIONAL „LIVIU REBREANU”

CUPRINS

De ce iubesc CNLR? / 3

Amintiri din liceu / 6

Sușținem creațiile Rebreniștilor / 10

Mental Health / 16

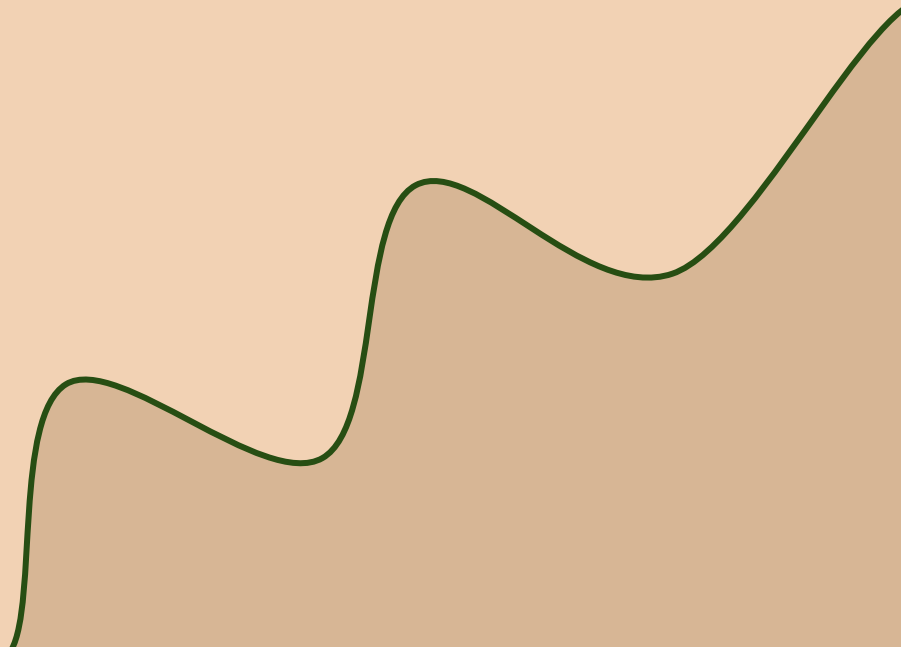
Consiliul Școlar al Elevilor / 19

Perspectiva profesorului / 20

Ne luăm adio... / 24

“Start-EU-Up!” - Erasmus+ / 28

Aici ai glume! De informatică :) / 30

De ce iubesc CNLR?

“De ce iubesc CNLR?”

De mică mi-a plăcut să scriu, în mod special despre lucrurile care mă inspiră. Așa că astăzi o să scriu despre Liviu, despre locul care mi-a fost și îmi este a doua casă de 2 ani de zile. Îmi aduc aminte și acum cât de mult mi-am dorit să ajung la CNLR, prin câte culegeri *Paralela 45* sau auxiliare editura *Niculescu* am băgat nasul. Mă înțelegeam tare bine și cu editura *Art* la vremea aceea, mai ales la limba română.

Pentru mine chiar și acum, trecerea pragului dintre școala generală și liceu mi se pare un pas de-a dreptul imens. O mare provocare a fost să mă mut în alt oraș, să dau de chipuri străine și de regionalisme care mă dau încă peste cap. Însă, CNLR a fost primul “chip” pe care l-am cunoscut și pe care nu-l voi uita niciodată. O altă provocare pentru mine mi-a fost adresată de colegii mei de la revista *Rebrenistul Modern*, când m-au nominalizat să scriu despre Liviu. De ce iubesc CNLR? Păi, sincer, sunt destul de multe motive:

În primul rând, iubesc CNLR pentru toate lucrurile uimitoare pe care le învăț datorită lui, pentru că îmi oferă șansa de a mă dezvolta, de a descoperi lucruri noi și de a-mi găsi pasiunea. Îmi dăruiește vedere către viitor și speranța că pot schimba ceva în mediul în care trăiesc.

De asemenea, așa cum am menționat mai sus, Liviu îmi este a doua casă în prezent. Îmi aduc aminte și acum diminețile în care trăgeam draperia și era primul lucru pe care îl vedeam. La început mi se părea o clădire impunătoare, un corp masiv și sumbru, dar peste ani mi-am dat seama că nu este așa. În spatele pereților care mă speriau la început se află chipuri vesele și profesori dedicați.

Colegiul Național *Liviu Rebreanu* m-a făcut să mă simt importantă și mi-a oferit posibilitatea să-mi fac auzită vocea.

În final, mă declar mândră că sunt elevă la CNLR și că e cea mai bună alegere pe care puteam să o iau în legătură cu viitorul meu.”

Samson Alexia, 10B

“Acest liceu este mai mult decât o instituție, este o adevărată comunitate. Principalul motiv pentru care iubesc CNLR este dedicarea zilnică a profesorilor, care împărtășesc cu elevii cunoștințele acumulate de-a lungul timpului. Fiecare profesor inspiră bunătate, încredere, de unde vine și dorința de a învăța. Elevii formează colective minunate, unite, fiind disponibili oricând să se ajute reciproc. Astfel, se stabilește o relație strânsă între elevi și profesori, acesta fiind, în opinia mea, un lucru esențial pentru ca liceul să fie iubit de toată lumea.” - *Sima Mario, 11A*

“De ce iubesc CNLR? Sunt aici de 11 ani, imediat 12... De fiecare dată când mă gândesc că mai am încă un an și părăsesc școala... devin emoționată. CNLR a devenit în acești 11 ani ca o mare familie pentru mine, un altfel de acasă. Ca și în orice familie există certuri sau aspecte negative, dar în mod special există iubire, fericire, râsete, lacrimi de fericire și, bineînțeles, distracție. Fiecare persoană cu care am avut ocazia de a mă întâlni mi-a oferit o lecție de viață unică. Iubesc CNLR pentru că mă simt acasă.” - *Romanessi Paula Sarah, 11C*

“De mică am auzit spunându-se despre *Liviu Rebreanu* că este cel mai bun liceu; o școală plină de elite unde se găsesc doar cei mai buni, iar eu, fiind o persoană ambițioasă, mi-am dorit să fiu printre ei. Timp de 8 ani am crescut cu această aspirație – de a ajunge la Liviu – și tot pentru atât timp acest liceu nu a însemnat mai mult pentru mine decât un obiectiv. Acest lucru s-a schimbat acum un an, când am ajuns aici și am realizat cât de multe are Liviu de oferit, în afară de reputația de a fi la un liceu prestigios. Aici m-am schimbat și am evoluat într-o versiune mult mai bună a mea; am interacționat cu profesori care m-au ambiționat și m-au ajutat să-mi descopăr pasiunile. Aici mi-am construit prietenii pe care le voi păstra toată viața. În fiecare dimineață când trec de poarta școlii într-un mediu unde mă simt eu. În fiecare zi la Liviu învăț ceva nou și creez momente memorabile. În fiecare zi merg acasă fericită. De asta iubesc CNLR!” - *Buga Teodora, 10A*

“Iubesc CNLR pentru oamenii din liceu, persoanele pe care am ajuns să le cunosc și care mi-au devenit prieteni buni, dar și colectivul minunat din care am avut ocazia să fac și eu parte. Pot spune că am reușit, într-adevăr, să leg niște prietenii care sper că vor dura mult timp.” - *răspuns anonim*

“Se simte ca acasă, indiferent de cât de multe teste, proiecte sau teme ai. Poate doar eu simt asta, însă CNLR e a doua mea casă.” - *răspuns anonim*

“De ce iubesc CNLR? Oare de ce iubesc CNLR? Doar pentru că pare un liceu impunător? Doar pentru că sunt profesori de renume și sunt mulți elevi care au obținut rezultate frumoase la diferite concursuri? Nu, CNLR nu e doar despre asta. E despre a crea noi relații de lungă durată și despre a întâlni persoane noi care știi că o să îți fie alături ori de câte ori ai nevoie. Prietenii pe care nimeni nu le poate despărți. Iubesc CNLR pentru că în momentul în care pășesc pe poarta liceului am o stare de siguranță și simt că sunt în locul potrivit, reușind să mai scriu o pagină a vieții mele de liceană. Îmi sunt atât de bine întipărite în minte și nu vor dispărea niciodată din suflet emoțiile primei zile de bobocă, dorința de a-mi cunoaște noii colegi, nedumerirea și ezitarea, primele conversații timide cu noii colegi. CNLR are puterea de a transforma elevii neîncrezători, care nu știu ce așteptări să aibă de la această perioadă destul de fragedă a vieții, în niște persoane cu țeluri înalte. Anii de liceu ajută generații întregii să se inițieze în primul rând ca oameni, iar apoi ca elevi ai CNLR. Chiar dacă acest an a fost unul atipic, nu am uitat să *visăm*, și să *fim nebuni și sa nu uitam 100 de ani cum e la Liviu...*” - *răspuns anonim*

“Iubesc CNLR. Iubesc liceul în primul rând pentru cât de multe m-a învățat. Pentru magia lui unică. Pentru elevii atât de diferiți, dar atât de talentați și inteligenți în felul lor. Pentru ambiția de a fi din ce în ce mai bună pe care mi-o dă. Pentru că mă învăț să țintesc sus, căci pot. Susțin că nicăieri nu-i ca la Liviu, căci el ne-a învățat pe fiecare dintre noi și a contribuit la ceea ce suntem astăzi. Spiritul de Rebrenist ne curge tuturor prin vene, iar oricare elev și-a scris povestea la CNLR. Mai apoi, vine un moment în care toți acești oameni minunați se adună, se iau în brațe și cântă din tot sufletul lor *La noi, la Liviu*, fie acesta la un majorat, un bal ori după ani de revedere. Căci CNLR, după cum bine știm, nu e doar o școală, ci un mod de viață, iar emoția și amintirile de licean la CNLR rămân în inimile fiecăruia dintre noi pentru totdeauna.” - *Bor Bianca, 11A*

“Iubesc CNLR pentru toate oportunitățile pe care mi le-a creat și le creează în continuare. Iubesc CNLR pentru că mi-a dat ocazia să cunosc atâția oameni minunați, atât elevi cât și profesori, care m-au ajutat să devin cine sunt eu. În final, iubesc CNLR pentru campusul pe care am ajuns să îl cunosc ca-n palmă și care de fiecare dată mă face să mă simt ca într-un film.” - *răspuns anonim*

“De ce iubesc CNLR? O întrebare la care, în vremurile actuale și în condițiile în care nu am reușit să îmi petrec nici măcar un an întreg în colectivul școlii, din punct de vedere fizic, pare că nu pot să răspund. Cu toate problemele lumii, mă pot gândi la acest sentiment datorită colegilor, profesorilor și prietenilor pe care i-am întâlnit la CNLR. Fiind cel mai bun liceu din județ, cu cei mai buni profesori și cel mai performant colectiv, l-am ales ca prima mea opțiune. CNLR este și va fi locul în care mi-am petrecut partea din viață numită liceu. În colectivul CNLR mi-am legat prietenii care vor dura pe tot parcursul vieții și am cunoscut persoane care m-au ajutat să mă dezvolt în plan personal și intelectual. Voi fi legat toată viața de acest liceu, îmi voi aduce aminte cu drag de el, iar peste ani cu siguranță voi putea spune ca am iubit și iubesc CNLR.” - *Lușcan Alexandru, 10A*

“Iubesc CNLR pentru persoana în care m-a ajutat să evoluez până acum și pentru persoana care știu că voi fi când voi termina liceul. Iubesc CNLR pentru că mă copleșește, iar pe mine mă pasionează lucrurile și persoanele copleșitoare: extrem de multă informație, extrem de multă emoție, un prestigiu enorm și o responsabilitate de a duce acest renume mai departe pe măsură. Iubesc CNLR pentru că mă provoacă și mă stimulează să îmi păstrez obiectivele; mă învăț să țintesc cât mai sus și să nu renunț, indiferent de dificultățile pe care le pot întâmpina. Cea mai bună alegere pe care am făcut-o vreodată a fost să vin la CNLR.” - *Marcoie Laura, 10B*

Dragă Liceule,

Tu ești pentru mine un tangou zbuțuit plin de emoții al cărui ritm îmi dă fiori, dar în care pun suflet la fiecare pas. Deși încă perioada mea de formare nu s-a încheiat, privesc spre viitor plin de speranță și sunt nerăbdător să învăț noile mișcări de dans pe care tu, "Liviule", mi le pregătești. Nu aș putea rezuma în câteva cuvinte ce înseamnă anii de liceu pentru mine, mai ales că fac parte din familia Rebreniștilor. Aici am trecut de etapa copilăriei, am conștientizat cine sunt și ce vreau, am cunoscut oameni minunați pe care, cu siguranță, îi voi păstra în viitor aproape de mine. Cu toate că n-am avut suficient timp să mă plimb pe holurile tale, din puținul timp pe care mi l-ai lăsat, m-am bucurat de fiecare clipă. Mi-aduc aminte de bucuria pe care o simțeam când intram dimineața pe poarta ta, de veselia pe care o resimțeam văzându-mi colegii, de prima mea ceartă cu partenera de bancă, de emoțiile înfrigurate dinaintea tezelor, de primul 5, de primul 10, de primul chiul... Toate m-au format, toate m-au ajutat să mă transform din copilul naiv, timid, visător și nesigur care eram, în tânărul mai puțin naiv, mai puțin timid, la fel de visător, dar mult mai sigur pe mine care sunt acum și pentru asta nu pot decât să-ți mulțumesc. M-ai primit cu brațele deschise și mi-ai oferit prilejul de a cunoaște oameni noi, oameni care și-au pus semnătura atât în catalog cât și în inima mea. Am cunoscut profesori care m-au învățat ceea ce știu astăzi și profesori ale căror lecții de viață mă îndrumă în dezvoltarea personală. M-ai încurajat să lupt pentru ceea ce-mi doresc și că reușitele merită împărtășite cu cei dragi. Mi-ai insuflat dorința de a fi autentic. Zilnic am oportunitatea de a cunoaște adevăratele valori ale vieții. Bineînțeles, fiind ocupați cu una, cu alta, nu realizăm ce însemni pentru noi, decât în momente de acest gen, când suntem despărțiți de curtea liceului, de profesori, de colegi, de lumea care ne așteaptă să îi explorăm orizonturile. Liceule, tu nu ești o simplă școală. Tu reprezintă pentru fiecare dintre elevii tăi mult mai mult decât atât. Și, deși curând vei arăta diferit, tu tot vei rămâne "cheia competențelor noastre".

Fiecare dintre noi a ajuns cu câțiva pași mai aproape de persoana care dorește să devină! Liceul este începutul unei experiențe numite „Adolescență”. „La noi, la Liviu” se construiesc amintiri, se țes vise, învățăm să iubim, înțelegând că ținta noastră trebuie să fie dincolo de imposibil!

Gherman Victor, 10C

“Unul dintre lucrurile pe care le iubesc cel mai mult la CNLR sunt persoanele pe care le-am întâlnit. Aici am avut ocazia de a-mi forma o nouă familie plină de oameni minunați. Mi-am făcut foarte mulți prieteni, cu care sper ca voi ține legătura mult timp de acum înainte.” - Cătinean Daniela, 10B

“De ce iubesc CNLR? Pentru că este acel loc unde descoperi o mulțime de lucruri și se formează o mulțime de amintiri frumoase! În primul rând, capeteți multe competențe, iar mintea ta este într-o continuă dezvoltare. Aici vei întâlni fel și fel de profesori, buni sau severi, dar care te vor ajuta și te vor îndruma spre a performa în a face ceva. CNLR este acel loc unde te formezi tu, ca persoană, unde ai cu adevărat ce învăța de la fiecare persoană. E locul unde vei fi dezamăgit, dar și mândru, atât de tine, cât și de cei din jurul tău. În al doilea rând, la CNLR îți descoperi talentele, pasiunile, calitățile și defectele. La CNLR poți învăța despre ce e viața în sine, poți afla istoria acestei lumi și nu numai. Chiar dacă ești mereu stresat de profesori pentru a învăța cât mai mult, în același timp te distrezi pentru că școala nu înseamnă doar a învăța, ci e despre DIVERSITATE, BUCURIE și PRIETENIE! CNLR... e despre cele mai multe și frumoase amintiri pe care nu le voi putea uita niciodată, pentru că ele vor face mereu parte din viața mea!” - răspuns anonim

“CNLR este locul unde nu doar că am interacționat cu primele emoții adevărate în ceea ce privește viața de licean, dar am și realizat trecerea la un nou statut care vine cu o serie de noi responsabilități. De asemenea, este locul unde am legat unele dintre prietenii adevărate din viața mea. Ceea ce iubesc cu adevărat la acest liceu este legat de ideea de unitate, devotament și compasiune, profesorii fiind cei care contribuie în cea mai mare parte la dezvoltarea personală a elevilor, în dorința de a ne ajuta să ne îndeplinim visele.” - răspuns anonim

“Iubesc CNLR pentru că mi-a oferit oportunitatea să iau parte la diverse proiecte și activități extrașcolare care mă ajută atât să mă dezvolt ca persoană, dar și să cunosc oameni de calitate.” - Takaacs Robert, 11B

Amintiri din liceu

Ce îmi amintesc despre Liviu...

“Am petrecut la *Liviu* 12 ani din viață, din clasa întâi până într-a opta, iar apoi, după examenul de capacitate, alți patru ani de liceu. Am bătut și străbătut coridoarele școlii generale, iar apoi ale liceului până când nu mai prezentau niciun secret pentru mine; am învățat la lumânare în unele seri ale *epocii de aur*, am bătut mingea pe terenurile de sport, am alergat pista, m-am întâlnit cu prietene și prieteni în serile de vară sub teii bătrâni; am cutreierat cărările înguste ale *grădinii lui Gubeș* și am admirat speciile de flori mai mult sau mai puțin exotice și fluturii care se roteau deasupra lor la începutul verii.”

promoția 1996

“Recunosc acum clar, în al patrulea deceniu de viață, că destinul meu ar fi fost probabil altfel fără influența pregnantă a dascălilor de la *Liviu*. Profesorii de acolo m-au crescut, mi-au format concepția de viață și gândirea critică. De la doamna *Rusu*, învățătoarea din clasa întâi, care m-a învățat să scriu, urât - cum zicea dânsa -, apoi din ce în ce mai frumos, am trecut apoi în clasa a doua la doamna *Răducu*, care-și urmase soțul, ceva ștab de partid al Republicii Socialiste România din București. Doamna *Răducu* ne vorbea cu un accent diferit de ce auzisem eu până atunci, mai elevat și mai articulat decât cel bistrițean și ne spunea povești interesante dintr-o altă lume, mai aglomerată și care se rotea la o altă viteză. Îmi amintesc cu drag de clasa a cincea, de domnul *Săsărman* de română care m-a făcut să-l îndrăgesc atât pe *Domnul Trandafir* și pe *Fefelega*, cât cititul de romane; de la doamna dirigintă *Galasiu* de geografie care ne-a învățat toate capitalele statelor lumii, la profesoarele de limbi străine ca doamna *Arcălean* de germană și doamna *Botezatu* de engleză, cu pronunția ei impecabilă pe care voiam să o emulez. Și mai ales, excepționala doamnă *Coman* de matematică, datorită abnegației căreia în clasele 5-8 am prins aproape toată matematica pe care o folosesc în viața de zi cu zi. Chiar anul trecut a trebuit să trec, ca adult, alt test în matematică, iar în timpul pregătirilor, lecțiile ei de acum aproximativ trei decenii îmi sunau încă viu în ureche.”

“A urmat apoi liceul, matematica și dirigenția cu domnul Anghel. La liceu am întâlnit alți profesori excepționali, duși prea repede dintre noi ca domnul Ilieș la română, în timpul orelor căruia am învățat să dezbate idei - de exemplu care era motivația Otiliei celei enigmatice a lui George Călinescu, sau domnul Cazacu la Logică și Filozofie, cu care am învățat alte elemente ale gândirii critice și să deosebesc utopiile splendide de realitatea din teren.

De-a lungul timpului și istoriei liceului, au existat probabil în fiecare generație și alți copii ca mine, proveniți din case simple, fără prea multă aplecare intelectuală, dar cu dorința vie de a învăța și a asimila, care și-au găsit mentorii și resursele educative și spirituale în atmosfera de la Liviu. Recunosc acum sincer și deschis că dacă nu ar fi fost liceul *Liviu Rebreanu* cu dascălii săi, nici eu nu aș fi persoana care sunt astăzi. Deși locuiesc departe, la 7500 de kilometri de Liviu, în New Jersey, SUA, port cu mine mereu căldura sufletească pe care am simțit-o acolo, oamenii deosebiți care și-au revărsat lumina și asupra mea, prietenii profunde formate în câțiva ani care durează o viață de om. Am răspuns de altfel prin intermediul prietenei mele invitației generației de astăzi de a scrie această evocare a anilor care m-au format.

Acum câțiva ani am început să lucrez și eu într-o școală, un gimnaziu în suburbia americană, unde încerc și eu să ofer copiilor înțelegere și spațiu să se dezvolte în funcție de aptitudinile și preferințele lor. Gândul meu se întoarce mereu spre profesorii de la școala și liceul care m-au format și cultura de toleranță și stimulare intelectuală creată de aceștia.”

- fostă elevă CNLR, profil matematică-fizică, promoția 1996

promoția 2003

promoția 2003

“Perioada anilor de liceu pentru mine a fost cea mai frumoasă. Eram destul de maturi încât să înțelegem multe din lucrurile ce ni se spuneau și încă destul de copii cât să ne permitem să facem greșeli... Parcă orice ne era permis. Am avut marele noroc să avem câțiva dascăli, nu doar profesori, care ne-au ajutat să ne formăm, și aici îl menționez, în primul rând, pe dirigintele nostru, profu’ de mate Cindrea Ioan Adrian - un om spiritual, spontan, extrem de inteligent, care a știut să ne cunoască pe fiecare și să ne îndrume să devenim ceea ce suntem azi. Anii aceia erau anii în care noi ne formam opinii și el ne-a încurajat să ne susținem fiecare părerea argumentată, și de asta orele de mate se transformau de muulte ori în ore de dirigenție în care dezbăteam diverse teme - de la preferințe muzicale și literare la călătorii, studenție, meserii, carieră sau familie.

Mă văd și vorbesc des cu foștii colegi de liceu, chiar dacă majoritatea sunt la distanță - Cluj-Napoca, Țara Galilor, Copenhaga etc. - și îmi amintesc cu drag de tot ce am avut parte, chiar și de orele mai plictisitoare și de profesorii mai puțin plăcuți. Și de chefuri nu mai vorbim, chiar regret că voi nu puteți avea parte de ele acum. Recent am povestit de aventuri care s-au sfârșit la poliție.

Știu că eram veseli tot timpul, ceea ce era perfect normal, că râdeam maxim în timpul orelor de tot felul de faze, că de multe ori rămâneam câte 6 la ora de chimie, era campionat mondial de fotbal și toată lumea mergea la meci... Că m-am învoit și eu de la dirigu’ odată să merg cu un coleg mai mare la o cafea... nu m-a crezut... și apoi m-a cerut el. Era de gașcă tare dirigu’... un super om - ne făcea poezii lungi de tot de zilele noastre de naștere, i-a scris unui coleg și o recomandare pentru Academia de Poliție, a avut nevoie la admitere.

Aveam sala 2 de lângă direcțiune, îi ziceam garsonieră. Am fost 25 în clasa a IX-a la bilingv și când și-au dat seama colegii că e clasă de real au plecat la filologie, noi am rămas 19.

Am avut mulți profesori care nu mai sunt printre noi, din păcate printre cei mai tari. E trist că nu mai sunt majoritatea... noi am terminat în 2003 și la 10 ani nu mai erau o grămadă dintre ei.”

“Ce pot să spun cu toată convingerea e că CNLR e cel mai bun liceu de la noi.”

- fostă elevă CNLR, profil științele naturii bilingv, promoția 2003

Colegiul Național “Liviu Rebreanu” medaliat cu argint la campionatul național de fotbal - Râmnicu Vâlcea, 2002

Sustinem creațiile Rebreniștilor

miezul nopții

Domnici Laura, 10B

Peste tărâmul plin de suflete, un regat al gălăgiei
Lumina lunii curge-nceț și lasă loc magiei.
Întunericul se-așterne, liniștea se instalează
Noaptea vine pas cu pas și luna mă veghează.
Stelele pe cer răsar și vântul bate lin
Întunericul șoptește “durerea ți-o alin”.
Privind cum toți se duc în case, fugind de negru
abis
Luna stă pe cerul înstelat mereu aprins.

Pop Andreea, 10E

Domnici Laura, 10B

muzica

Nu există carte, și nici vreo poveste
Ce să definească, muzica ce este.
Zâmbete și lacrimi, durere, fericire,
Nerăbdare, entuziasm și-un pic de iubire.
Sentimente transformate în sunete frumoase
Vindecă răni adânci, voluminoase.
Cu ochii închiși și capul în nori,
Aș putea sta să ascult până în zori,
Muzica, un dar divin,
Un sentiment sublim.
Cum aș putea, să pun în cuvinte?
Cum muzica profund se simte
Cum plutești pe nori,
Cum înoți printre flori,
Cum toate gândurile parcă nu-s
Și ceasul parcă n-are fus.
Cum preț de câteva minute
Dispar stări de mult temute.
Muzica e tot ce-a putut vreodată
Să te facă să te simți ca niciodată.

Pop Andreea, 10E

Domnici Laura, 10B

“Mingea” - Mocanu Ariana, 10A

Suspendată într-o blazată cădere
capul vână-t-i atinge spatele
membrele clatină din corp
saliva curge în gheață,
face spume.

Obișnuia să-și miște încheieturile
distinct și fluid
sclipea cumva, când expira
o atingeam
doar s-o țin în brațe
nu în frâu.

Plastilina se întărește
în mâini rupte de-omoplat
șuvițe sunt smulse de spațiu
Cu ce-o să-și mai acopere fața
când îi e rușine?

plecapele-i alunecă privirea cu ele
Capul e mort.

Își dă pieptul, inima la urmă

Un cadavru de erete
nu mai zboară

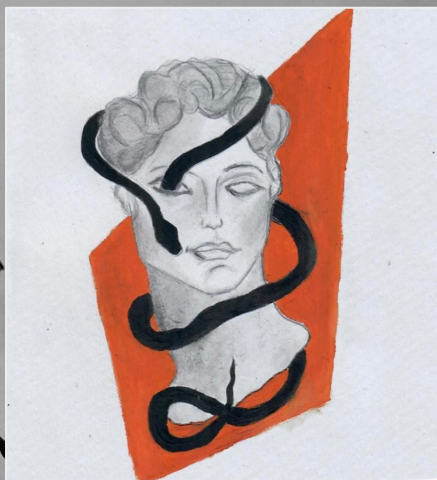
Pentru că așa
se descompun amintirile.

mai rămâne
o rotulă

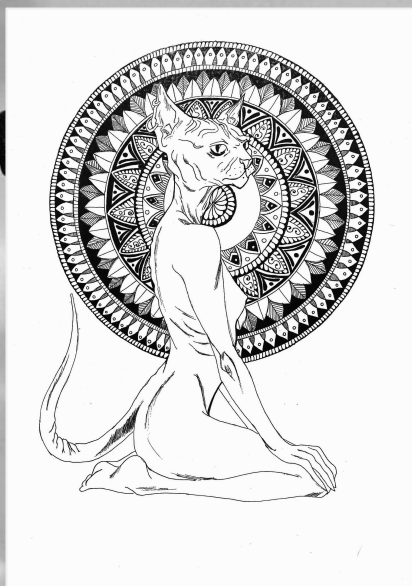
Genunchiul drept.
ocazional, mă joc cu ea
se rostogolește.

Laura Domnici, 10B

Artist anonim

Laura Domnici, 10B

“Insuficiența panseluțelor”

Mocanu Ariana, 10A

Împing visele ca oamenii-plante

Resping principiile constante

Adânc înfipte rădăcini agonizante

Uneori trăiesc descreșcător

Șlefuiesc munții cu pila

Fac alegeri în gol

Încep să cred că nu dăunează

Secunda pe care-o omor

Împing aburul ca trei fantome disperate

Resping transportul gratuit din pat

Flămândul adolescent stă la murat

Mă fac că muzica-i maturizare

De parcă-aș fi în stare

Și devin o zână caramelizată

Un monoclu preocupat

Un tragic delin decapitat

Împing în fața ta

Ultima față de-a mea

Și aș mai visa

Dar îmi respect parchetul

Resping copilașul trăznit

Fulgeră-1 tunet pârilit

Și de reflexia-nu-i imaginea ta

Te pot ajuta.

Puha Alex, 11B

Egerie

Mă tai de-a lungul pieptului
Și te aștepti să curgă seva
Copacului.
Seminței.
Vieții.
În schimb curge
Apă - gheață caldă
Picături reci
Linse de pe scoarța dură
De germănar întârziat.

Linse de limbi aspre
Și ochi uzi
Ochi goi în piei anodine
Cu coarne caduce de îngerii căzuți
Tânjesc după seva
Ce curge la cald
Și tu..
Care voiai să-ți fiu ambră în cupe de
fagure
La rece.

Pap Denisa Ioana, 11D

dar am căutat

nu m-am pregătit
doar am improvizat greșit
trebuia să mă mut în Taiwan
dar cu un tragic pa aproximativ
ne-am păstrat în vecinătate
în capul meu
prezența ta e magistrală
atent la fiecare căzătură
prin parchet și glume ezoterice
nu știam că pot fi preferata
nu mai cred că am fost

mi-ar folosi plasa de siguranță
să zâmbesc agitația mai departe
până descoperim
că nu ți-e așa rău fără
bine
nu mai sta pe lângă mine
totuși, vreau pe cineva
exact cum ești.

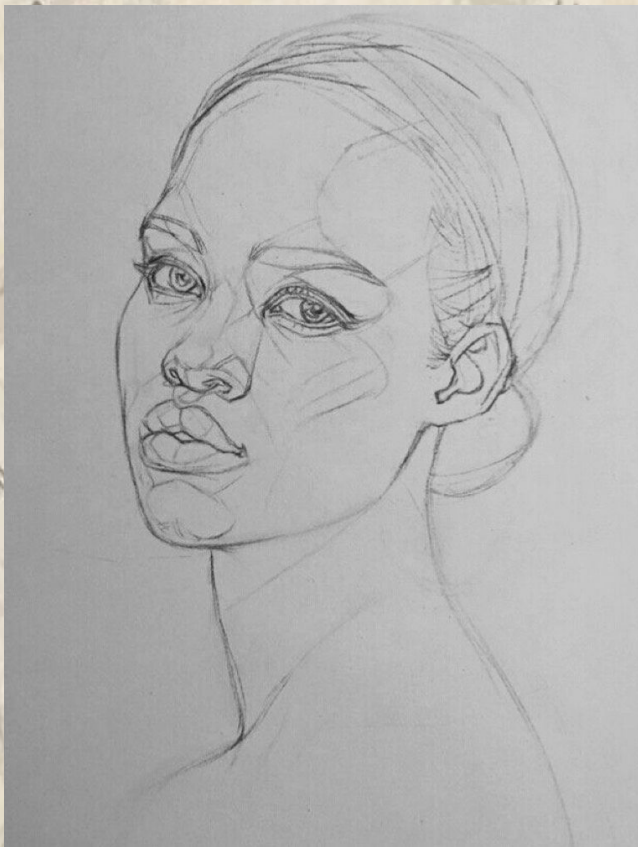
Mocanu Ariana, 10A

Moldovan Daria, 9H

Butnariu Giulia, 9C

Moldovan Daria, 9H

Butnariu Giulia, 9C

Dansul morții

*în sala de bal
pacienții dansează
geamurile nu se deschid
aerul e îmbâcsit
și te apasă,
cum apasă amprentele sticla
dar muzica încă se aude
se aude greu..
printre fantome de fum.*

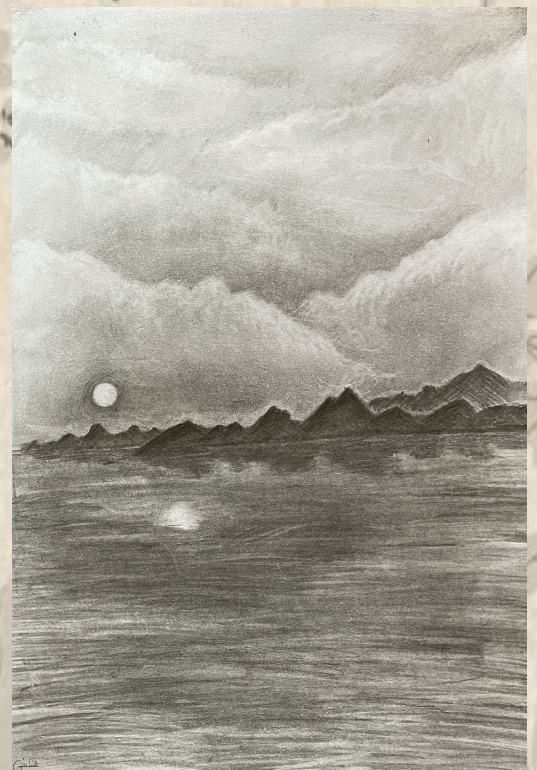
*în sala de bal
nimeni nu vorbește
ca nu cumva să trezești morții
ragtime la pian
"negrii îl cântă cel mai bine"
în seara asta
când vrei să te uiți în ochii celuilalt
te uiți în jos*

*în seara asta
în sala de bal.*

Pap Denisa Ioana, 11D

Butnariu Giulia, 9C

Butnariu Giulia, 9C

Ursa Maria, 10B

Butnariu Giulia, 9C

Când floarea reapare

Acolo-i lumea, atât de clară, atât de vie...
Acolo-i visul și sunt stele împrăștiate pe câmpie.
Ce rost are? Când palma eu deschid,
Stelele-s sus, eu-s jos, iar visele se-nchid.

La realitate mă trezesc, memoria e uitată
Alinare nu găsesc, floarea mea e moartă.
Fără floare stau o clipă, împrejur caut ce am avut
Nu realizez că realitatea e tot ce am privit și n-am văzut.

Altă floare îmi apare sub un soare de conștiință,
Realitatea este ștersă, ființa nu e ființă.
Culorile se pierd, visul reapare...
Floarea-i ca un gând, gândul meu e floare.

Acolo-i lumea, atât de clară, atât de vie...
Acolo-s visele și stelele împrăștiate pe câmpie.
Mai are rost? Când palma mea atinge,
Steaua-i sus, iar eu sunt jos, visul meu se stinge.

Artist anonim

Visul își alege visătorul

Am adormit cu lacrimi în ochi
În timp ce tu caligrafiai vise pe hârtie.
Cu fiecare punct linie buclă literă cuvânt
Ești cu un pas mai aproape
Iar eu încerc,
Cu picioare mici și pași împleticiți
Să alerg după tine.

Dar mă pierd
Rămân suspendată, pe accentul lui é
Sau mă înec
Într-o baltă sărată cu vârtejuri de noapte înstelată
Și în timp ce aștept ca somnul să mă ia
Tu scrii.

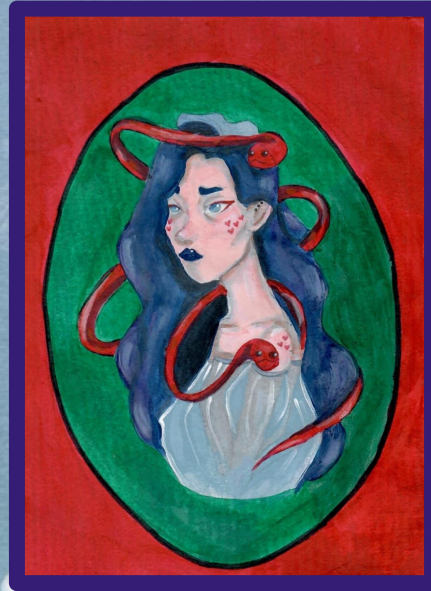
Pap Denisa Ioana, 11D

Moldovan Daria, 9H

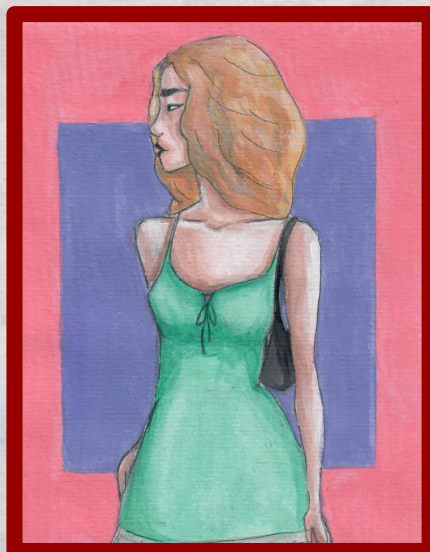
Ursa Maria, 10B

O ceașcă de ceai

Prima iubire e ca o ceașcă de ceai
 Pe timpul unui cutremur
 Încerci să o ții, faci tot posibilul să nu o spargi
 Te chinui, nu ai experiență
 Nu știi ce faci
 Dar încerci...
 Și dacă se varsă ceaiul ce ai rezolvat?
 Ai rămas cu o ceașcă sau nici atât
 Un suflet frânt - un porțelanist confuz care nu mai poate recrea
 același model
 Ca să faci alt ceai ai nevoie de timp să faci altă ceașcă, și posibil
 după un nou set, ceaiul să fie amar
 Ierburile aromatice au stat prea mult în apă
 Nici mierea nu le mai poate salva
 Sentimentele nu mai pot fi la fel de fragile ca odinioară
 Se amestecă și se tulbură unele pe altele în ibric
 Până când aburul e insuportabil
 Așa că aștepți
 Se termină cutremurul, strângi ciobile
 Și pui ceaiul la loc în dulap.

Pap Denisa Ioana, 11D

Ursa Maria, 10B

Slăbiciune

Am o slăbiciune pentru frumos!
 Pentru orice loc umbros,
 Pentru cerul azuriu de vară,
 Pentru gălăgia de seara...

Am o slăbiciune pentru artă!
 Pentru orice vază spartă,
 Pentru orice ochi căprui,
 Pentru locurile nimănui.

Am o slăbiciune pentru frumos!
 Pentru orice fluture sfios,
 Pentru florile de câmp,
 Pentru orice poem tâmp...

Am o slăbiciune pentru artă!
 Pentru orice mică plantă,
 Pentru orice dans plâpând,
 Pentru orice cântec blând.

Am o slăbiciune pentru tine,
 Chiar dacă nu îmi faci bine.
 Pentru jocul tău gustos,
 Pentru zâmbetul duios
 Pe care mi-l arăți doar mie.

Ursa Maria, 10B

AI GRIJĂ DE TINE!

Sănătatea mintală a populației este determinată de o multitudine de factori, inclusiv biologici (genetică, sex), individuali (experiențe personale), familiali, sociali (sprijin social), economici și de mediu (statut social și condiții de viață).

STATISTICI

- În prezent, în UE, aproximativ 58.000 de cetățeni mor prin sinucidere în fiecare an, mai mult decât decesele anuale din accidente de trafic rutier, omucideri sau HIV / SIDA.
- Până la 70% din copiii și adolescenții care au avut un episod depresiv vor repeta episodul în cel mult 5 ani.
- În Europa, una din douăzeci de persoane suferă în prezent de depresie și o persoană din patru va trece printr-un episod depresiv la un moment dat în viață.

Având în vedere că luna mai este luna din an dedicată sănătății mintale, i-am adresat doamnei psiholog Comșa Clara o serie de întrebări despre cum ne putem proteja mintea de posibile amenințări și cum putem avea grijă de sufletul nostru.

1. Cum am putea combate sau evita anxietatea?

Anxietatea este o tulburare emoțională care are o serie de criterii de diagnosticare bine stabilite. Deseori folosim cuvântul anxietate referindu-ne de fapt la “frică”, ce este o emoție normală, cu rol în supraviețuirea noastră.

Când frica este exagerată și apare în situații care în mod normal nu ne pun viața în pericol (frica de a vorbi în public, frica de insecte etc.) poate deveni supărătoare. Frica se poate combate prin expunerea graduală la stimul, adică înfruntarea ei. Întrebări de tipul ”Care este cel mai rău lucru care se poate întâmpla dacă mă întâlnesc cu stimulul/situația care îmi creează frică?” sau ”Ce dovezi am că acest stimul sau această situație îmi va pune viața în pericol?” Ne pot ajuta să abordăm frica având o atitudine rațională. E bine să înfruntăm treptat frica, nu să o hrănim. Dacă frica se transformă în anxietate și începe să fie însoțită de atacuri de panică sau dacă pur și simplu nu reușim să o gestionăm singuri este bine să cerem ajutorul unui specialist, unui psiholog. A cere ajutorul e un act de curaj, e primul pas spre a învinge frica, vei descoperi că ajutorul ți-l vei da tu, specialistul va scoate la suprafață toate resursele ce stau ascunse în tine și abia așteaptă să fie folosite!

2. Ce ar trebui să facem în cazul unui atac de panică?

Atacul de panică este o chestiune serioasă și extrem de neplăcută, se recomandă să discutăm cu un specialist psiholog pentru a vedea ce anume l-a declanșat și ce este de făcut pentru ca el să nu se mai repete. Însă ce putem face singuri atunci când atacul de panică se instalează?

1. Să identificăm ce anume a declanșat atacul de panică (o zonă aglomerată, un examen, o insectă, vederea sângelui, s-a instalat noaptea etc.);
2. Să identificăm care sunt primele simptome și să facem aproximativ 5 respirații profunde, abdominale (încerc să îmi umflu abdomenul și nu să ridic umerii atunci când respir);
3. Să încerc să mă gândesc la faptul că nimic rău nu mi se poate întâmpla, chiar de ar fi să leșin sunt oameni în jurul meu care mă vor ajuta.

Așa cum am spus anterior, cel mai bine ar fi să luăm legătura cu un specialist pentru a identifica și trata cauza, nu simptomele.

3. Cum să fac să am mai multă încredere în mine și să nu mă mai compar cu ceilalți?

În primul rând, amintește-ți că fiecare om este unic și minunat în felul său. Nu există oameni buni sau oameni răi, există oameni care fac atât fapte bune, frumoase, cât și mai puțin laudabile. Acest exercițiu mental ne ajută să îi acceptăm pe cei din jur, dar și pe noi, necondiționat, să îi privim și să ne privim ca ființe umane demne de respect.

Pentru a avea mai multă încredere în tine e bine să te cunoști mai întâi. Fă o listă cu tot ce îți place la tine, dar și cu lucrurile ce pot fi îmbunătățite. Dacă nu crezi ce scrie pe acea listă, cere prietenilor sau familiei să te caracterizeze. Implică-te în activități noi, ieși din zona ta de confort, învață lucruri noi, astfel te vei simți din ce în ce mai capabil și mai mândru de tine. Meditează la care sunt valorile tale, la cine ești tu acum și la ce ai vrea să devii, preia controlul asupra vieții tale și nu uita că nimic nu te poate opri să fii omul la care visezi!

4. Mă confrunt cu gândul că totul este temporar și fără rost astfel încât ajung să îmi pierd sentimentele de altă dată, să nu mai am energie și nici motivație. Ce să fac să îmi recapăt pofta de viață?

Într-adevăr, totul este temporar, viața este și ea temporară și e normal să fie așa. Însă depinde cum trăim această viață temporară cu situațiile ei temporare. Avem cel puțin două variante: fie să ne gândim că totul e temporar și nimic nu dăinuie pe vecie și să fim triști din cauza asta, fie să acceptăm că totul e temporar și să începem să trăim, să facem lucruri.

Ne ajută foarte mult să ne fixăm obiective, atât pe termen scurt (vreau să iau 10 în teza la română, de exemplu), cât și pe termen lung (vreau să ajung medic, să am o familie, să ajut oamenii etc.). Obiectivele ne dau curaj și ne fac să începem să muncim pentru a le atinge. Ca să ne recăpătăm pofta de viață, trebuie să facem lucruri. De la cele mărunte cum ar fi ordine în cameră, spălat vase, împăturit haine, făcut curățenie etc., până la ieșit cu prietenii, citit, ascultat muzică, făcut teme (DA!), uitat la filme etc. A sta și a ne gândi la cât de temporar e totul nu face decât să ne aducă emoții neplăcute, să ne facă să ne simțim mici într-un Univers atât de mare.

Curaj! Începe să faci lucruri chiar de acum, de azi! Stabilește-ți obiective, luptă pentru ele și îndrăznește să vizezi! Viața e atât de temporară încât trebuie trăită la maxim!

5. Cum mă detașez de o persoană la care încă țin, dar știu că nu îmi face bine?

A te detașa înseamnă a privi cu indiferență, a nu te mai lăsa afectat de acțiunile sau prezența cuiva. Însă nu înseamnă a uita cu totul pe cineva și a simți ură sau furie. Încearcă să înțelegi care a fost și este rolul persoanei în viața ta. Ce anume ai învățat din această experiență? Ce ai învățat despre ce să faci sau să nu faci în viitor?

Ia doar ce este mai bun din relațiile cu cei din jur, fiecare te poate învăța ceva. A suferi sau a nu îți face bine este decizia ta, ceilalți și mediul în general nu se schimbă în vreun fel pentru că așa vrem noi, însă avem puterea și să schimbăm noi modul în care îl privim pe celălalt sau diversele situații de viață.

6. De unde vine această dorință de a-i ajuta și asculta mereu pe ceilalți, chiar și când aceștia nu cer asta?

Această trăsătură și atitudine, absolut laudabilă și de apreciat are atât o componentă genetică, cât și una socială. Ne naștem cu un anumit tip de temperament și cu o alcătuire specifică a creierului (de exemplu, unii suntem mai calmi, nu avem nevoie de mulți oameni, unii, din contră, suntem agitați, avem mereu nevoie de persoane în jurul nostru), la care se adaugă ce am învățat și văzut în familie, la școală, la prietenii noștri, chiar și la televizor sau în cărți.

Bucură-te că ai această trăsătură și folosește-o! Lumea are nevoie de oameni care să asculte cu adevărat și să ajute fără a aștepta ceva în schimb. Iar când ceilalți nu ne cer ajutorul, e bine să le respectăm decizia și să le dăm de înțeles că suntem acolo pentru ei.

Aplicații care te pot ajuta:

7 cups

Intellect

i'm fine

Consiliul Școlar al Elevilor

Având în vedere importanța Consiliului Școlar al Elevilor pentru colegiul nostru și faptul că puțini elevi cunosc informații despre acesta, vrem să aducem la cunoștință rolul celor de la CȘE, cum și pentru ce le putem cere ajutorul.

Cu ce se ocupă Consiliul Școlar al Elevilor?

Consiliul Școlar al Elevilor are misiunea de a reprezenta elevii și interesele lor din școala din care provin, de a asigura un mediu propice dezvoltării elevului prin proiecte interesante la care pot lua parte. De asemenea, apără drepturile acestora la nivelul unității de învățământ.

Pentru ce pot apela elevii la Consiliul Școlar?

Elevii pot apela la Consiliul Școlar al Elevilor pentru problemele pe care le întâmpină în școală, în cazul în care se simt nedreptățiți, dar și pentru a propune noi proiecte sau chiar și pentru a cere un sfat.

Care sunt funcțiile din Consiliu? Când și cum se fac alegerile pentru ocuparea funcțiilor?

Consiliul Școlar al Elevilor este compus din Biroul Executiv (BEX) - Președinte, trei Vicepreședinți, Secretar - și elevii reprezentanți ai fiecărei clase. Forul decizional al Consiliului Școlar al Elevilor este Adunarea Generală, la care participă elevii reprezentanți ai fiecărei clase și BEX. Alegerile au loc, de regulă, la începutul anului școlar, în primul semestru prin vot *universal, secret și liber*.

De asemenea, se pot înființa departamente în cadrul CȘE care să faciliteze activitatea Consiliului Școlar al Elevilor, precum „Departamentul Media”.

Date de contact:

Consiliul Școlar al Elevilor CNLR Bistrița
@cnlr.cse

@cse_cnlr

cnlr.cse@gmail.com

Perspectiva profesorului

Cum ați decis să fiți profesor?

“Cariera de profesor am ales-o după una dintre orele de dirigenție din clasa a XI-a în care doamna dirigintă Zorela Crăciun, profesor de franceză, a prezentat în cadrul orei mai multe teme și rezolva câteva probleme privind absențele elevilor, adică motiva absențele în catalog... și de aici a picat întrebarea către doamna dirigintă: “Cum pot ajunge în postura dumneavoastră? Adică cum pot să motivez absențe pentru elevi?” :)). Și răspunsul a venit imediat: “Să faci ce îți place și să faci bine, să fii dedicat și să nu renunți niciodată!!”. Și uite așa m-am îndreptat spre ce mi-a plăcut cel mai mult în școală: fizică/matematică.” - Varvari Marin, profesor de fizică

“M-am făcut profesor, din pasiune pentru matematică.”
- Coman Rodica, profesor de matematică

“Am devenit profesor datorită modelelor pe care le-am avut, atât la școală, ca elev, cât și din familie. Am avut parte de profesori dedicați și am încercat să culeg de la fiecare dintre ei ce am găsit mai bun.” - Candale Silviu, profesor de informatică

“A fost ceva firesc, cred. Am crescut cu părinți profesori, îmi plăcea când îi auzeam pe foștii lor elevi vorbind cu drag despre ei. Mi se părea că sunt norocoasă că îi am... permanent. Totuși... Profesorul meu de română, dirigintele meu mi-a spus două lucruri esențiale: 1. Nu seamănă cu nimeni, nu am asemănare. 2. O să ajung profesor în locul lui. Am ajuns la Liviu, dar nu în locul lui: nici el nu are asemănare...” - Marosi Georgeta, profesor de limba și literatura română

“Am știut întotdeauna că în alegerile mele voi ține cont de nevoia de a dăru. Am știut că atunci când voi deveni profesor nu voi preda doar cunoștințe, ci de cele mai multe ori mă voi preda de fiecare dată pe mine. Am ales profesia didactică pentru mine. Este acesta un destin sau o chemare? Sincer să fiu, nu m-am gândit încă serios la asta, dar știu sigur că alegerea mea nu este întâmplătoare. Doar lucrând cu elevii mei, trăind cu ei, investind o parte din sufletul meu în toată lumea, am început să înțeleg că fac de fapt ceea ce îmi place cel mai mult. Și asta pentru că toată mândria unui profesor este în elevi, în creșterea semințelor semănate de el.” - Zbinca Ioredana, profesor de științe sociale

Ce v-a surprins în momentul în care ați ajuns la catedră?

“În momentul în care am ajuns la catedră, m-au surprins pur și simplu copiii. Când am intrat pentru prima oară într-o sală de clasă, m-am așteptat ca toți elevii să fie la fel, să se comporte la fel, să fie interesați. Mi-am dat seama că, de fapt, eu trebuie să-i atrag în miezul materiei mele prin căldură, motivație și jocuri.” - Costinași Alina, profesor de geografie

“Momentul în care am ajuns la catedră... A trecut cam mult timp de atunci. Ce mi s-a părut ciudat a fost că am devenit colega foștilor mei profesori, că îmi petreceam pauzele împreună cu ei, în sala profesorală. Și că de fapt și ei erau oameni “normali”...” - Leonte Renata, profesor de limba engleză

“Trebuie să recunosc că sunt o privilegiată, că am ajuns să predau doar acelor elevi care nu se limitează doar la simpla transmitere de informații, pentru că acestea se găsesc peste tot, în toate mediile comunicaționale, și astfel am putut să pun accent de fiecare dată pe ceea ce lipsește, pe idei, sensuri și semnificații. Pentru mine, esențiale sunt vocația, înclinația și chemarea, plăcerea de a-i forma pe alții. În felul acesta am putut să-mi exercit capacitatea formativă asupra elevilor mei, stabilind o relație bazată pe respect și prietenie, pe o oarecare amabilitate afectivă. Mă simt alături de ei ca un adevărat maestru care îi poate antrena, trezindu-le spiritul critic, dezvoltându-le potențialul creator și stimulându-le capacitatea formativă.” - Zbinca Ioredana, profesor de științe sociale

“Totul era altfel decât credeam eu; în facultate te pregătesc să devii profesor prin teorie, ori practica e alta... Ia început, cand te vezi față în față cu elevii, tu singur în fața clasei, fără niciun metodist, ți se pare că ai nimerit acolo din greșeală, că nu ai ce să cauți în fața lor; cel puțin așa mi s-a părut mie. Eu am început să predau la școli de la țară, la Tiha Bârgăului, la Mureșeni Bârgăului și la Tureac, iar primii ani au fost groaznici. Mă trezeam la 5 dimineața, făceam naveta cu niște autobuze jalnice, care se mai și stricau pe drum, ajungeam de multe ori congelată la școală... și acolo începea haosul. Copiii erau vai de ei, muncii, că îi puneau părinții la muncile câmpului, mulți erau rromi, nu aveau toți caiete și creioane, nu scriau de multe ori, nici nu le păsa că ești în clasă și că te-ai oboșit cu o zi înainte, sau poate chiar și noaptea, să te pregătești să le faci lecția mai frumoasă. Dar apoi, încet-încet și-au dat drumul, am început să ne cunoaștem, au înțeles ce vreau de la ei, nu i-am stresat cu școala, făceam multe ore în natură cand ne permitea timpul, pădurea era chiar lângă școală. Erau copii săraci, dar frumoși la suflet, cu foarte mult bun simț. Acum îmi aduc aminte cu plăcere de momentele acelea, dar atunci mi-a fost foarte greu. Începutul este greu întotdeauna, în orice ai face... cred eu.” - Moș Gabriela, profesor de biologie

“Din primele zile am constatat că meseria de dascăl este mult mai captivantă decât rezolvarea de probleme de matematică și aduce mult mai multe satisfacții.” - Coman Rodica, profesor de matematică

Care sunt calitățile pe care ar trebui să le aibă un elev?

*“Tinerii au curiozitate, e o calitate deloc de neglijat! Aceasta, însoțită de dorința sinceră de a cunoaște, de perseverența și de conștientizarea importanței unei minți deschise, cred că asigură viitorul oricărui tânăr. Ce înseamnă viitorul, ei..., aici împărtășesc ideea lui A. Einstein și citez *Nu încerca să devii o persoană de succes, ci una de valoare!*. Cred că destinul nu este determinat de șanse, ci de alegerile pe care le facem!*

Ne dorim de la elevi comunicare, relația profesor-elev funcționează după aceleași reguli ca oricare altă relație: colaborare, bunăvoință, dorința sinceră de a învăța, înțelegere, respect și - de ce nu - afectivitate, și unii și alții ne petrecem jumătate din timp, împreună, la școală!” - Ilea Carmen, profesor de fizică

“Păi tot ce are un elev este calitate, nu există elev slab la învățătură, dar există elev neinteresat, leneș și fără dorință de evoluție în plan profesional. O calitate a elevilor din zilele noastre este abilitatea de adaptare la toate condițiile speciale care apar în viața cotidiană personală și comunitară. Altă calitate este perseverența, cred.” - Varvari Marin, profesor de fizică

“În primul rând să fie comunicativi! Să fie empatici, să-și asume responsabilitatea pentru greșelile pe care le fac și să nu arunce vina pe altcineva. Să fie perseverenți, indiferent de obstacole și dezamăgiri. Să aibă încredere în sine. Să fie generoși.

Un profesor așteaptă de la elevii săi să fie partenerii lui în actul educațional.” - Chiciudean Nastasia, profesor de matematică

“De la elevi aștept să-mi fie oglindă curată. Să înțeleagă că e în regulă să greșim, dar că e trist să nu experimentăm. Să fie reflexivi și să urască șabloanele. Să lupte pentru o idee. Să iubească și să se iubească.” - Marosi Georgeta, profesor de limba și literatura română

“Ceea ce așteaptă un profesor de la un elev diferă foarte mult de la un profesor la altul. Sunt încă profesori care consideră că elevul trebuie să stea în banca lui și să tacă, să execute ceea ce i se cere fără să pună întrebări. Și, din păcate, nu mă refer doar la cei mai în vârstă... Dar eu aparțin celeilalte categorii, a celor care au o relație deschisă cu elevii, o relație bazată pe respect reciproc. Prin urmare, ceea ce aștept eu de la elevii mei este respect, încredere, dorința de a progresa și de a învăța fără a fi amenințați cu note mici de către profesori.” - Leonte Renata, profesor de limba engleză

“Elevii sunt atât de diferiți, frumoși și imprevizibili, uneori. În momentul în care intru într-o clasă mi-ar plăcea să găsesc copii activi, implicați, curioși și deschiși la fiecare lucru nou pe care îl învață. Pe scurt, apreciez foarte mult elevii cumiști și respectuoși, dar în același timp îmi plac foarte mult și elevii cu personalitate, cărora nu le este frică să își argumenteze propria părere, deoarece comunicarea înseamnă creștere, valorizare și empatie.” - Costinași Alina, profesor de geografie

“Statutul de elev se obține automat, datorită vârstei și nu există o listă de calități pe care cineva trebuie să le aibă pentru a deveni elev. Cred că elevul ideal trebuie să fie curios, să dorească și să-i placă să învețe lucruri noi, să-i înțeleagă pe cei din jur, să fie sărăcuțos, să manifeste un comportament adecvat contextului, să fie destul de vorbăreț, participând la lecții, și suficient de tăcut pentru a nu-i deranja pe cei din jur.” - Candale Silviu, profesor de informatică

Ce i-ați sfătui pe elevii care vor să devină profesori?

“Pe elevii care își doresc să devină profesori i-aș sfătui să facă această profesie de drag și cu drag, să o facă cu pasiune, dedicare și dăruire. A fi profesor este o meserie nobilă în care tu, un singur om, modelezi sute și mii de caractere, valori, principii și percepții.” - *Costinași Alina, profesor de geografie*

“Dacă sunt dedicați acestei profesii să nu ezite să o facă! Îi așteptăm cu mare drag să fie colegii noștri! Trebuie să îndrăgească foarte mult copiii!” - *Chiciudean Nastasia, profesor de matematică*

“Cred că nu prea știu să răspund, deoarece, ca să devină cineva dintre elevi profesor, trebuie în primul rând să aibă un model pe care să îl urmeze într-o măsură oarecare, să își descopere abilitățile și aptitudinile pe care să și le dezvolte mai departe prin studiu intens, greu, dar cu drag. Dragii elevi, cariera de profesor este un fel de gust amestecat între dulce-amărui, presărat cu multe satisfacții morale dacă ești dedicat în disciplina pe care ai descoperit-o prin gimnaziu, liceu și facultate și o poți da mai departe altor elevi dornici și curioși de evoluție în plan personal sau social. Alegeți cariera de profesor dacă vă place să comunicați cu elevii și vă place să vă descoperiți în fiecare zi pe voi înșivă altfel.” - *Varvari Marin, profesor de fizică*

“Își mai dorește cineva să devină profesor? Ooooo, ce curaj și ce risc! Entuziasm, răbdare, visare, entuziasm, răbdare, visare...” - *Marosi Georgeta, profesor de limba și literatura română*

“Meseria de profesor este foarte frumoasă, plină de provocări, dar cere și multe sacrificii.” - *Coman Rodica, profesor de matematică*

“Să-și urmeze visul. Când vor deveni profesori să nu uite că au fost elevi, iar acum, când sunt elevi, să se gândească dacă acțiunile și comportamentul lor din prezent ar fi apreciate de profesorii care vor fi, în viitor!” - *Candale Silviu, profesor de informatică*

“Să se mai gândească... să se facă altceva. Vorba fetei mele: Mami, de ce nu te-ai făcut florăreasă, dacă iubești așa mult plantele? Nu ai avea atât de lucru și ai fi tot timpul bucuroasă! - așa mi-a zis fetița mea și mi-a dat de gândit acest lucru. Dacă nu ești dispus să renunți la multe, mai ales la început, atunci nu te face profesor! Sau dacă vrei să dai cu tine un test de răbdare, de perseverență, de ambiție, de multă muncă (și asta cauți), atunci fii profesor!” - *Moș Gabriela, profesor de biologie*

“Ce i-aș sfătui!? Hmm! A fi profesor e o mare zbatere, o bucurie, dar și o suferință! Necesită vocație, iubirea copiilor, dăruire, dar și rezistență! În zilele noastre, e o provocare! Toți cei care cred că se pot dărui pe sine, fără rezerve, ar putea fi dascăli!” - *Ilea Carmen, profesor de fizică*

Dacă ați avea ocazia să vă alegeți din nou profesia, având în vedere experiența cu elevii, ați mai alege să fiți profesor?

“Ce să zic, la mine în familie e o tradiție, aș putea spune, bunica - învățător, părinții - dascăli, am crescut în spiritul acesta! Dacă nu aș fi fost profesor, cred că tot în slujba oamenilor mă regăsesc, ca medic, medic de trupuri sau de suflete. Azi e tot mai multă nevoie de vindecare, a trupului și a sufletului, deopotrivă!” - *Ilea Carmen, profesor de fizică*

“Eu nu mă văd făcând altceva.... Asta mi-am dorit de când mă știu. Când eram mică mă jucam de-a școala, îmi făceam catalog și carnete de elev, mă prefăceam că dau teste și le corectam... Chiar dacă am avut diferite experiențe cu elevii, nu mă pot plânge de evenimente neplăcute.” - *Leonte Renata, profesor de limba engleză*

“Înainte de pandemie, răspunsul la această întrebare ar fi fost DA. Am fost norocoasă să am elevi foarte buni, elevi deosebiți, majoritatea fiind interesați să descifreze tainele matematicii.” - *Coman Rodica, profesor de matematică*

“Cu toată convingerea aș alege aceeași profesie indiferent de situație! Nu aș face altceva, în afară de a fi dascăl!” - *Chiciudean Nastasia, profesor de matematică*

“Din experiența mea cu elevii am învățat că noi nu putem exista separat, având în permanență nevoie de înțelegere, confirmare și împlinire prin celălalt. *Existăm în măsura în care ne găsim și ne regăsim în ceilalți, prin ceilalți.* Îmi place să cred că am reușit, într-o oarecare măsură, să-mi “seduc” elevii și să-i ajut pe aceștia să treacă de la starea de absență la cea de prezență într-o pedagogie a comunicării, în care nu există dislocare, fragmentare, fiecare apelând la celălalt pentru recunoaștere și întregire. În această aventură a cunoașterii nu facem decât să ne expunem propria identitate, cu lumini și umbre, cu sușuri și coborâșuri, cu dorința de a ne apropia de celălalt, de a-l înțelege și accepta. De ce îmi doresc să rămân profesor? Poate tocmai pentru a depăși statutul de simplu formator, de meșteșugar ce predă cunoștințe, de specialist al procesului educativ. Poate și pentru a ajunge la un statut cu totul deosebit, acela de adevărat mesager al sensului, de facilitator, de cel care arată drumul, sesizează piedicile, deschide vaduri pentru înaintare, schimbă unghiul de atac al problemei atunci când cercetarea ajunge într-un punct mort, ia asupra sa nedumerirea celorlalți, îi fortifică atunci când aceștia simt că își pierd pământul de sub picioare. Cât de angajată și dispusă sunt să fac asta? Maxim...” - *Zbîncă Loredana, profesor de științe sociale*

“Sinceră să fiu, și mai ales în condițiile de astăzi, nu știu dacă aș mai alege încă o dată aceeași meserie. Meseria de dascăl cere multă dăruire, implicare, răbdare, perseverență; îți trebuie timp, ambiție și curaj uneori, ca să devii profesor cu adevărat, și de multe ori multe sacrificii de timp, de tine, de cei dragi... așa că în condițiile actuale, ale școlii online, mai ales, când nu mai ai nici interacțiunea cu elevul, nici interes din partea lui (vorbesc de elev în general), nici feedback că faci bine ceea ce faci, sau nu faci bine... nici respect uneori nu mai simți... Eu cred că am pierdut puțin direcția... Adică nu știu dacă mai am resursele necesare să pot să fac în continuare această meserie cu drag, cu dedicare și cu entuziasm. Dacă ar fi să o iau de la capăt, sincer, nu știu dacă aș face tot așa... probabil?” - *Moș Gabriela, profesor de biologie*

NE LUĂM ADIO...

Înainte de a-și lua rămas bun, absolvenții noștri ne-au împărtășit încă o dată o parte din sentimentele lor privind experiența la CNLR, dar și gândurile lor despre viitor.

Consideri că îți este util ce ai învățat până acum în liceu? Crezi că îți va folosi în viitor?

"În opinia mea, nu a fost foarte util ceea ce am învățat după programa primită de la minister, fiindcă nu reușeau să trezească un interes prea mare niciunui dintre elevi și nici nu te prea ajută în viitor - nici în viața de zi cu zi, dar nici în job-ul dobândit, în foarte multe situații. În schimb, consider util ceea ce profesorii de la clasă au dorit să mă învețe, dar și mentalitatea pe care au reușit să mi-o îmbunătățească semnificativ, motiv pentru care vreau să le mulțumesc. Le mulțumesc fiindcă m-au ajutat să mă dezvolt în acești 4 ani de liceu și mi-au dat o mulțime de sfaturi care îmi vor fi foarte utile pe viitor." - Mișca Matei, 12B

"Discursul clasic spune că vei uita aproape tot ce ai învățat în liceu, că multe materii sunt inutile, informația e depășită și așa mai departe. Sunt parțial de acord cu asta. Am avut ocazia să văd liceul din altă perspectivă, și este vorba de mult mai mult decât atât.

Am fost obligat să gândesc, să îmi folosesc creierul în fel și fel de contexte, în momente mai dificile sau mai ușoare. Am întâlnit și interacționat zilnic cu oameni frumoși, mai puțin frumoși, simpli și complecși. Unii m-au fascinat, alții m-au plictisit. Am învățat cum să îmi înțeleg pe toți și că fiecare are propria poveste la care lucrează. Am învățat să fac compromisuri. Am învățat să am curaj, să îmi susțin punctul de vedere, când să vorbesc, când să ascult, precum și ce înseamnă cu adevărat să îți asumi un lucru. Am învățat cum să îmi folosesc timpul, dar și cum să îl pierd. Am învățat să învăț.

Cu siguranță nu voi folosi tot ce am învățat în liceu, dar sunt convins că acestea mi-au modelat gândirea și pe mine ca om." - Iacob Mihai, 12C

"Cred că utilitatea a ceea ce am învățat are grade diferite în funcție de materiile la care se face referire. Din punct de vedere pragmatic, îmi va folosi bineînțeles setul de cunoștințe acumulate care au măcar într-o anumită măsură legătură cu ce o să studiez mai departe la facultate, pentru că reprezintă o bază care îmi va facilita înțelegerea disciplinelor respective mai departe. În afară de asta, sincer, nu sunt sigură dacă ceea ce am învățat mă va ajuta în mod concret în viitor, pentru că la liceu se studiază în mod destul de detaliat niște concepte în mare parte teoretice și abstracte, și nu puțini sunt cei care ajung să nu se mai intersecteze niciodată cu ele sau să evite pur și simplu să își amintească din dorința de a nu se complica, pe motivul că nu au practicabilitate. Cu toate acestea, am convingerea că o persoană are datoria să rămână măcar cu câteva idei și informații din moștenirea pe care ne-au lăsat-o atâtea persoane luminate în toate domeniile de-a lungul istoriei, așa că am încercat din când în când să dau atenție mai mare la ceea ce învățam pentru a mă cultiva. În plus, iubesc abstractul și adesea mi-a făcut plăcere să învăț fiindcă eram curioasă. Și sunt convinsă că în orice conversație poți face o paralelă interesantă la subiectul care este adus în discuție prin referirea la un concept însușit prin intermediul școlii, deci din perspectiva asta cu siguranță ce am învățat în liceu are utilitate."

- Avram Adelina, 12A

"Tot ce am învățat în liceu este cum să copiez și să mint în așa fel încât acasă cred că nu m-a prins nimeni, chiar dacă profesorii și-au dat seama. Și am mai învățat că respectul este un mit și nu există în majoritatea relațiilor elev-profesor."

- răspuns anonim

Ce părere ai de școala fizică în comparație cu cea online?

"Mi se pare o prostie, în special pentru clasele terminale, să meargă la școală pentru absolut toate materiile, în loc să meargă doar la materiile din care dau bacalaureatul, respectiv evaluarea națională pentru clasele a opta. Dacă elevii ar putea merge doar la aceste materii, pot spune că școala fizică este mult superioară școlii online."

- Mișca Matei, 12B

"Diferența e că la școala online puteam ignora materiile care nu ne interesează pentru a lucra altceva, dar atunci când mergem fizic suntem nevoiți să fim mereu atenți." - răspuns anonim

"Personal, apreciez școala online mai mult decât școala fizică, deoarece ai șansa să-ți organizezi timpul, în comparație cu școala fizică în care oboseala era un must have." - răspuns anonim

Cum te simți în legătură cu apropierea examenului de Bacalaureat? Crezi că ești pregătit(ă)?

"Nu mă consider pregătit pentru bac, dar mai am 3 luni să schimb asta." - răspuns anonim

"Bacul e o sursă de stres în plus, dar nu e singura, din moment ce mulți dintre noi se ocupă cu alte activități extrașcolare, iar toată materia care trebuie învățată mi-a umplut programul."

- răspuns anonim

"Când vine vorba de BAC nu cred că există om care să poată spune că este pregătit. Cel puțin eu nu sunt și nici nu cred că o să fiu pregătit din mai multe puncte de vedere. Adică este doar al doilea și probabil cel mai important examen din viața noastră." - răspuns anonim

"Sincer, obișnuiam să mă strez foarte mult când auzeam de BAC, și acum o fac într-o anumită măsură, dar parcă după simulări m-am mai liniștit și am văzut că se pune prea multă presiune din exterior, iar bacul e chiar accesibil în momentul în care ai învățat. Momentan, mă simt pregătită să mai învăț și să termin materia la toate cele 3 :)) și sper că o să fie totul bine. Cred că și atunci când va veni ziua Bacalaureatului voi avea impresia că nu sunt 100% pregătită, deci pot spune că momentan nu sunt pregătită la nivelul la care aș vrea să fiu." - răspuns anonim

"La momentul actual consider că nu stau foarte rău pentru bacalaureat, dar trebuie să mai muncesc încă foarte mult pentru a ajunge la nivelul propus și aștept ca emoțiile să îmi facă simțită prezența, pentru a fi mai motivat." - Mișca Matei, 12B

"Îmi place întrebarea asta, fiindcă în clasa a 12-a există o febră generală printre elevi și unii profesori legată de Bacalaureat, când efectiv nu cred că e nicio oră pe durata căreia cineva să nu rezolve vreun subiect la o materie din care dă examen. Și deși cred că e într-adevăr bine că se pune accentul pe BAC, pentru că e necesar să te pregătești în mod special pentru el ca să devii familiar cu subiectele și să îți crească rata de succes când o să susții examenul propriu-zis, toată această „propovăduire” mă irită uneori, fiindcă am parcurs deja în anii anteriori mare parte din materia prevăzută în programa pentru Bacalaureat și ar fi de așteptat din partea noastră să știm să-i facem față fără să o reluăm și să continuăm să o repetăm. Dar cum personal nu prea am luat BAC-ul în serios până acum, ceea ce m-a și costat la simulare, unde rezultatele pe care le-am obținut chiar ar fi trebuit să fie mai bune, consider că e benefic până la urmă că se pune presiune pe noi. Momentan însă mă simt încă destul de degajată, dar nivelul de motivație mi-a crescut și plănuiesc ca în aceste două luni care urmează să tratez Bacalaureatul cu considerația pe care o merită și să reușesc să progrez cât e necesar ca la examen să mă descurc așa cum îmi doresc." - Avram Adelina, 12A

Simți deja nostalgia sfârșitului anilor de liceu?

"Având în vedere că în ultimul timp clasa s-a apropiat extrem de mult și am început să avem multe inside jokes (oricum am avut parte de un colectiv de nota 10), îmi va fi dor de ei și sper să ținem legătura și după terminarea liceului. Prefer să nu mă gândesc la asta, dar cu siguranță simt nostalgia, oricât de mult aș dori să o ascund adânc în mine. Totuși, încerc să mă bucur de prezent și să nu mă uit spre viitor - așa reușesc să îmi creez amintiri de neuitat alături de colegi și prieteni. Liceul a fost și este o perioadă interesantă, cred, din viața oricărei persoane și pot spune că ultimii 2 ani sunt cei mai faini, deoarece procesul de maturizare se intensifică la fiecare și majoritatea oamenilor devin mai deschiși la minte. În acest sens, acele așa-zise "grupulețe" din clasa a 9-a sau a 10-a dispar treptat și întregul colectiv se unește. Pe scurt, simt nostalgia și sunt 100% sigură că voi plânge la absolvire." - răspuns anonim

"Da, din păcate, timpul a trecut foarte repede, și mă văd în ultimele 3 luni ale uneia dintre cele mai frumoase perioade din viața mea, în care am reușit să cunosc câteva persoane deosebite, care reprezintă o mică familie pentru mine." - Mișca Matei, 12B

"Încă nu simt nostalgia și nici nu cred că o să-mi fie dor de "școală". Sunt entuziasmat de viitorul pe care o să îl am cu prietenii din liceu, dar cam atât." - răspuns anonim

"Păi eu spre exemplu deja simt faptul că nu mai este mult și că trebuie să mă pregătesc mai bine pentru examenul acesta. La capitolul viitor nu prea am încredere, deoarece școala nu prea ne-a învățat cum să ne descurcăm în viață. Și deja se simte nostalgia." - răspuns anonim

"Cu 3 luni rămase, mă gândesc la ultimii aproape 4 ani și viteza cu care au trecut. Știu că îmi va fi dor de mediul și oamenii cu care am crescut." - răspuns anonim

"Știu că e undeva, dar nu pot spune că o simt pentru că nu suntem cu adevărat la școală. Cred că mă va cuprinde abia când voi ajunge din nou în curtea liceului." - Iacob Mihai, 12C

Știi ce drum vei urma după terminarea liceului?

"Sper să pot continua pe drumul pe care mă aflu deja. Îi spun drumul meu. Nu sunt convins că e cel bun, dar e important că există. Îmi doresc ca pe drumul acesta să aduc mulți oameni implicați și creativi împreună pentru o lume care îmbrățișează diversitatea." - Iacob Mihai, 12C

"Nu am decis ce vreau să fac în viitor mai departe decât facultatea la care voi merge, deoarece mă bazez pe ideea că la terminarea ei voi înțelege mai bine înspre ce orizonturi am deschidere și voi ști cu mai multă precizie ce sunt sau nu dispusă și capabilă să fac. Sper totuși că voi reuși să îmi găsesc un job care să mă captiveze zilnic prin provocările la care mă supune, fiind în același timp și satisfăcător din punct de vedere financiar. Îmi imaginez acum că pentru asta ar trebui să îmbine fizica, informatica, poate psihologia și desigur literatura, componenta de care orice aș face nu mă voi putea niciodată lipsi." - Avram Adelina, 12A

"M-am convins încă din clasa a 9-a ce vreau să fac pe viitor. Deși mi-am pus multe întrebări în ultimii 4 ani, știu că vreau să studiez psihologia." - răspuns anonim

"Am o grămadă de vise, dar nimic concret. Aștept să susțin examenul de Bacalaureat și admiterea la facultate, să mă văd intrat într-un loc care să îmi permită să mă dezvolt în orice domeniu vreau, iar apoi să îmi pot realiza visele." - Mișca Matei, 12B

"Nu am nicio idee ce vreau să fac cu viitorul meu și nici nu o să aflu prea curând. Este o întrebare care nu ar trebui să fie adresată unui copil de 18 ani care toată viața lui a fost sub aripile părinților." - răspuns anonim

O fată de cincisprezece ani abia împliniți, cu părul lung și prost pieptănat (pe care, între timp, evident că l-am tuns, crezând că așa îmi voi rezolva problemele de natură emoțională din clasa a unsprezecea), mereu prins în coadă, o fană înfocată a trupei Linkin Park care încă nu-și revenise după moartea solistului, Chester. Îmi amintesc cu rușine și groază de acea perioadă, nu pentru că s-ar fi întâmplat ceva anume, ci pentru că îmi era frică. Ce aveam să aflu în vara dintre clasele a unsprezecea și a doisprezecea este că mă temeam de mine și de reacțiile pe care le-aș fi putut avea. De toate lucrurile despre care nu știam că le-am pierdut din mers. De schimbarea cu care aveam să mă confrunt. De toate acele gânduri obsesive. Și, ca să nu mint, în mod special mi-a fost frică de felul în care dragostea de liceu avea să mă afecteze pe viitor.

Ca dovadă a faptului că am supraviețuit, admit cu mâna pe cana de cafea că nu regret nimic. Da, probabil mi-aș fi dorit ca unele lucruri să se fi întâmplat altfel, poate ar fi fost mai bine în unele momente să-mi fi ținut gura sau să fiu mai discretă, dar au fost atâtea ocazii în care am trăit sub presiunea anxietății, încât nu-mi dau seama acum ce este real și ce nu este. Poate pentru unele teste ar fi trebuit să învăț mai mult sau să îmi dau interesul la mai multe. Sau poate chiar este bine că am făcut exact așa.

Pentru mine perioada liceului nu a însemnat clădirea mare a colegiului, ci interacțiunile pe care le-am avut cu profesorii și cu prietenii. Nu voi uita niciodată cum ne căutam unii pe alții în clase sau cum povesteam toată pauza mare amuzându-ne de cele întâmplate în timpul orelor sau bombănind legat de anumite evenimente care nu ne-au convenit. Mi-e imposibil să-mi rezum experiența de liceu în câteva cuvinte, dar dacă aș alege unul singur care să descrie perfect acești patru ani, ar fi instabilitate (într-un sens bun, bineînțeles). Nu am avut două zile la fel. Am cunoscut oameni cărora le sunt profund recunoscătoare pentru că au fost acolo atunci când am pus în aplicare cele mai nepotrivite și nebunatice idei. Am trecut prin experiențe care nu m-au învățat decât un lucru, pe care nu l-aș fi știut altfel: să mă iubesc pe mine așa cum sunt și să îi iubesc și pe ceilalți cel puțin la fel de mult.

Mânzat Alexandra, 12C

Erasmus +

Enriching lives, opening minds.

Proiectul Erasmus+ este programul UE pentru educație, tineret și sport din perioada 2021-2027 și pune accent puternic pe incluziunea socială, pe tranzația de verde și cea digitală și pe promovarea participării tinerilor la viața democratică.

Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare” Bistrița a început un parteneriat strategic cu școli din Italia, Spania, Turcia și Croația numit „Start-EU-Up!”, cu tema *Antreprenoriat școlar*, unde aceștia sunt coordonatori și alături de care echipa „Rebrenistul Modern” colaborează pentru această ediție a revistei. Elevii din fiecare țară au ales un produs local, iar tema lor este să îl reinventeze și să creeze o afacere potrivită pentru piața din prezent, care are la baza acest produs.

Participanții la proiect sunt elevi de 14-15 ani, cu rezultate bune la învățătură și purtare, cu implicare activă în viața școlii și care prezintă competențe de comunicare în limba engleză.

Astfel, am fost curioși să aflăm cum se prezintă colegiul nostru tinerilor din clasa a opta și ce știu non-rebreniștii despre CNLR.

Ce se știe despre Colegiul Național "Liviu Rebreanu"?

Despre liceul nostru se știe că este o școală de prestigiu, mulți dintre elevii clasei a opta cunoscând faptul că "la noi, la Liviu" te dezvolți frumos. Se știe, de asemenea, că elevii noștri sunt creativi, entuziaști, dedicați și completează o sarcină cu seriozitate și simț de răspundere.

"Am auzit că de la Liviu au ieșit niște adulți împliniți și oameni de succes."

De asemenea, micii absolvenți cunosc despre impunătorul CNLR că este solicitant la orice profil te-ai afla, că "se cere mult de la elevi" și este nevoie de mult efort, însă rezultatele sunt pe măsură. Elevii sunt tratați ca oameni maturi indiferent de clasa în care se află și li se pretinde în schimb aceeași maturitate.

"Am auzit că CNLR este unul dintre cele mai bune licee din oraș, deși părerile sunt împărțite. Un factor care m-a făcut să aleg CNLR este faptul că este foarte bun în profilul la care vreau să intru și am petrecut foarte mult timp acolo, participând la grupa de excelență în fiecare săptămână."

"Consider că Liviu este un liceu de elită al județului, locul unde pare că te poți maturiza frumos, îmbinând cartea cu prietenia. Pentru mine este o tradiție de familie, deoarece bunicul meu a fost elev la Liviu, urmat apoi de tata și sper ca pașii mei să se îndrepte într-acolo. Știu de la ei, dar și de la alții că Liviu își pune amprenta pe viață asupra celor care sunt elevi acolo. Liviu este un vis pentru mulți absolvenți de clasa a VIII-a ce poate deveni realitate doar prin muncă și determinare."

"Consider că Liviu este un liceu foarte bun, locul unde pare că te distrezi, dar, în același timp, te pregătește foarte bine și pentru viitor. Sora mea a fost elevă la Liviu, iar de la ea și nu numai am auzit lucruri bune și cum Liviu își pune amprenta asupra ta încât să poți avea succes mai departe. Liviu este un liceu foarte dorit de elevi unde poți ajunge doar prin multă muncă și determinare."

Aici ai glume! De informatică :)

Postat de: anonim

Programatorii nu joacă X și 0, joacă 1 și 0.

Postat de: anonim

- Pe o scară de la 0 la 1 cât de programator ești?
- 1.

Postat de: anonim

- Cum îți cheamă un programator pisica?
- PC PC

Postat de: anonim

Cum se numește un software bun, dar care merge greu?
Excel Lent.

Postat de: anonim

Un programator la spovedanie:
-Ai furat?
-0.
-Ai mințit?
-1.

Postat de: anonim

- Cum mulțumesc informaticienii?
- 10Q

ECHIPA "REBRENISTUL MODERN":

MARCOIE LAURA

URSA MARIA-LUISA

ȘORECĂU DANIELA LIANA

BUGA TEODORA MARIA

POP MARIA

PETREA ALEXANDRA

CLASA A X-A A/B

scmal202@gmail.com

[@rebrenistul.modern](https://www.instagram.com/rebrenistul.modern)

COLEGIUL NATIONAL „LIVIU REBREANU”